

Laura
Kneidl

Někdo

J
I
NĚ
J

ROMÁN

Někdo
JINÝ

Copyright © 2020 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Romana Hájková, 2022

Cover © ZERO Werbeagentur GmbH, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-1969-3 (pdf)

Laura Kneidl

Někdo
JINÝ

*Pro všechny,
kteří chtějí
najít sami sebe.*

*„Nejdůležitější člověk
ve tvém životě jsi ty.“*

ANABELLE STEHL

Playlist

Aftertheparty – Someone Else
Billie Eilish – Wish you were gay
Queen – Somebody To Love
Matt Maeson – Cringe (Stripped)
Jess Glynne – I'll Be There
Billie Eilish feat. Khalid – lovely
Melanie Martinez – Too Close
Florence + The Machine – Big God
Taylor Swift – Afterglow
Lukas Graham – Love Someone
Halsey – Bad At Love
Marcin Przybyłowicz und Percival –
The Song Of The Sword-Dancer
Hozier – Say My Name
Lizzo – Cuz I Love You
ZAYN – PILLOWTALK
Halsey – Without Me
Aaliyah – Miss You
Selena Gomez – Lose You To Love Me
Billie Eilish – When the party's over
Camila Cabello – Something's Gotta Give
Sleeping At Last – Neptune
Hozier – Almost (Sweet Music)
Adele – Make You Feel My Love
Taylor Swift – Lover

1. kapitola

Milá Cassandro,

jsme rádi, že budeš součástí letošního SciFaConu. Čekají na tebe zajímavé panelové diskuze, skvělé přednášky a dobrodružné workshopy. Svou vstupenku najdeš v příloze. Nezapomeň si ji vytisknout a vzít s sebou. Jestli máš nějaké dotazy, náš tým je ti kdykoli k dispozici!

Vypískla jsem a divoce se zavrtěla v posteli – moje verze tance radosti. Od včerejšího večera jsem si mail o úspěšném nákupu vstupenky přečetla alespoň desetkrát a pokaždé mi žaludek dělal radostí kotrmelce.

Pořád jsem tomu nemohla uvěřit. Konečně navštívím SciFaCon! Tuhle akci, kde se všechno točí kolem žánru fantasy, ať už to jsou filmy, seriály, knížky nebo hry, jsem chtěla navštívit, co si pamatuju. Ale až doteď mi to nikdy nevyšlo. Buď mi chyběl čas, peníze nebo kamarádi, kteří by chtěli jet se mnou. A jednou, před dvěma lety, když už jsem skoro jela, mi plány zmařil osud.

Ale letos to konečně vyjde. Už za pár týdnů pojedu do Seattlu s Aurim, mojí nejlepší kamarádkou Mikey a jejím přítelem

Julianem. A to znamená, že je nejvyšší čas začít si šít nový kostým.

Rychle jsem na mobilu zavřela poštu a otevřela aplikaci Twitch. S Aurim jsme se rozhodli, že si uděláme kostýmy ze *Zaklánače*, a tak jsem si chtěla prohlédnout třetí sérii *Divoký hon*. Auri by šel za Geralta z Rivie a já za Ciri. Ale nebyla jsem si jistá, jestli si udělám kostým ve stylu Ciri z knížky, nebo ze hry. Auri se rozhodl pro animovaného Geralta, pravděpodobně proto, že na zádech nenosil jeden, ale dva meče. Já jsem proti tomu neměla vůbec žádné námitky, protože jsem si dokázala představit daleko horší věci než Auriho v přiléhavém koženém obleku.

Na jeho tělo v kostýmu jsem se sice těšila, ale ještě víc jsem se radovala z toho, že s ním budu trávit ještě víc času. Od prvního střihu až po úplné dokončení našich kostýmů to mohlo být i víc než sto hodin. I když jsme spolu běžně trávili hodně času, protože jsme sdíleli byt a byli jsme taky nejlepšími kamarády, tohle bylo něco úplně jiného. Společné sledování desáté řady Buffy, přemožitelky upírů, z gauče, nebylo to samé jako spolupráce na projektu, pro který jsme oba byli absolutně zapálení.

Nejradši bych se do toho pustila hned a vtrhla do nejbližšího obchodu s látkami, ale takhle komplikované kostýmy musely být dobře promyšlené. Jinak bychom mohli s Aurim koupit metry drahých látek, které bychom nakonec vůbec nepotřebovali. I když jsme měli určitou finanční podporu od svých rodin a Auri měl fotbalové stipendium, peníze byly vždycky problém, jak tomu bývá u většiny studentů. A to zvláště teď, když se Julian odstěhoval k Mikey.

Obrátila jsem svou pozornost na hru, kde se právě objevila Ciri. Znovu a znovu jsem dávala pauzu, studovala její kostým

a porovnávala ho s obrázkem z internetu, které jsem si vytiskla jako předlohu. Současně jsem si dělala poznámky a přemýšlela, jak bych mohla jednotlivé potřebné věci pořídit co nejlevněji.

Byla jsem úplně pohroužená do práce, když mě vyrušilo klepání na dveře.

Otupěle jsem vzhledla, až když se dveře mého pokoje otevíraly. Auri to takhle dělal vždycky. Zaklepal, ale nikdy nečekal, až bude pozván dovnitř. Nebylo to z nedočkavosti ani z neúcty, ale proto, že mě znal a věděl, že je vždycky vítán. Když jsem opravdu nechtěla být rušená, zamkla jsem dveře.

„Ahoj.“ Zvedla jsem se na posteli. Jako pokaždé, když můj pohled padl na Maurice Remingtona, mi srdce zrádně poskočilo. Ale city, které jsem chovala ke svému nejlepšímu kamarádovi, jsem si zvykla ignorovat. Byly jako zvuky aut projíždějících v noci pod oknem mé ložnice. Slyšela jsem je, ale při zavřeném okně jsem mohla klidně spát.

Auri mě pozoroval se svraštěným obočím. „Ještě ses neoblékla.“

Podívala jsem se na sebe a zjistila, že jsem si sice svlékla pyžamo, ale oblékla jsem si své obvyklé domácí oblečení: pohodlné kalhoty na jógu a tričko v nadměrné velikosti, které dřív patřilo Aurimu. Bylo černé se sepraným potiskem loga jeho fotbalového týmu na prsou. Vepředu jsem si ho svázala do uzlu, aby se mi neplácalo kolem nohou.

„Mikey a Julian už na nás určitě čekají.“

Zamračila jsem se a vzpomínala jsem, co jsme si s kamarády domluvili a na co jsem očividně zapomněla. Ale nebyla jsem si jistá ani tím, jaký byl den v týdnu. Začaly prázdniny a já jsem se rozhodla letos nejít na žádné letní kurzy. Což znamenalo, že jsem měla volno a mohla jsem si dělat, co jsem chtěla. Nečekaly

mě vůbec žádné práce, termíny ani semináře. Byla jsem naprosto osvobozená od všech akademických závazků a povinností, a to bylo skvělé. I kdyby to mělo znamenat, že jsem ztratila pojem o čase.

Můj pohled padl na budík vedle postele.

Auri vzdychl, ale nevypadal otráveně. Zdál se spíš pobavený mou zřejmou neschopností plánovat. Na rozdíl od mých dnů byly ty jeho načasovány naprosto přesně – od časného ranního fotbalového tréninku až po ten večerní. A v mezidobí navštěvoval kurzy, aby nasbíral kredity.

„Chtěli jsme jít na bleší trh v parku.“

Zkroutila jsem rty v omluvném úsměvu. Právě jsem si vzpomněla. Mikey a Julian se chtěli podívat po nějakých věcech do bytu a zeptali se nás, jestli nechceme jít s nimi, abychom jim případně pomohli.

„Dej mi deset minut.“

„Hmm,“ zamumlal Auri, jako by můj odhad času považoval za utopii, a zavřel za sebou dveře.

Vyskočila jsem z postele a spěchala do koupelny. Na dlouhou sprchu nebyl čas, ale přesto jsem se chtěla osprchovat. Tohle léto bylo horko jako v pekle a já jsem byla zpocená i z ležení. Vlasy, které mokré vypadaly víc hnědé než rezavé, jsem sepnula sponou a pak jsem si vyčistila zuby. Nebyla jsem si totiž jistá, jestli jsem na to ráno nezapomněla. Make-up jsem vzdala, protože bylo jenom otázkou času, než můj obličej zcela zaplaví pot.

Zabalená do obrovské osušky jsem proletěla kolem Auriho zpátky do svého pokoje. Rychle jsem se osušila a vklouzla do čistého spodního prádla. Pak jsem otevřela svou šatní skříň s křivými dveřmi. S Aurim jsme ji dávali dohromady před dvěma lety

a pravděpodobně jsme někde špatně upevnili šroub. Ale nikdy jsme se neobtěžovali to napravit.

Rozhodla jsem se pro květované lněné šaty s krátkými rukávy, které přesně zakrývaly dva malé bílé přístroje, které jsem měla přilepené na ramenou. Ty malé potvůrky jsem si oblíbila, protože mi měřily hladinu cukru v krvi a přesně dávkovaly inzulin. Takže jsem se nemusela několikrát denně píchat jehlou jako v prvních letech po diagnóze cukrovky prvního typu. Ale nebyla to žádná ozdoba a lidi na mě kvůli nim často zírali nebo mi kladli nevhodné otázky.

Když jsem se oblékla, zkontrolovala jsem svou kabelku, kde nesměly chybět tyto věci: peněženka, klíče, mobil, který mi sloužil i jako měřicí zařízení, inzulinová pumpa, hroznový cukr a pohotovostní manuální sada, kdyby selhala technika. S takto nacpanou taškou přes rameno jsem nakráčela do obýváku.

Auri seděl na gauči a okouzleně sledoval svůj mobil, aniž by si všiml mé přítomnosti. V hlubokém soustředění se lehce mračil a zamýšleně špulil spodní ret.

Jeho obličej byl stejně rozmanitý jako on sám a v Auriho rysech se tak odrážely obě stránky jeho osobnosti. Výrazná čelist, široký nos a nakrátko ostříhané černé vlasy symbolizovaly svalnatého sportovce, který v zápase neznal slitování a neustále neúnavně útočil na své protivníky. Naproti tomu jeho plné rty a měkké hnědé oči ukazovaly jeho něžnou stránku, která z nás udělala kamarády a se kterou se pomalu vplížil i do mého srdce. Kombinace obou těchto stránek tvořila vzrušující kontrast a mně se, jako vždycky, nedařilo od Auriho odtrhnout oči.

Přesto jsem to zvládla ještě dřív, než mohl zachytit, jak na něj zírám. Zjistila jsem, že si na mobilu prohlíží obrázek Geralta.

Musela jsem se usmát. Zjevně jsem nebyla jediná, kdo se nemohl dočkat, až začne se svým kostýmem.

„Hotovo!“ oznámila jsem, abych na sebe upozornila.

Auri zvedl hlavu a prohlédl si mě. „To jsou nové šaty?“

„Jo a mají super kapsy,“ odpověděla jsem nadšeně a demonstrativně jsem do nich strčila ruce. Měla jsem opravdu velkou radost, když jsem tenhle skvost uviděla ve výloze obchodu naproti ordinaci mého diabetologa. Sukně na figuríně mi na můj vkus připadala trochu moc krátká, ale protože jsem vyrostla – i s nataženým krkem – pouze na metr padesát pět, byla mi tak akorát.

„Sluší ti,“ řekl Auri s úsměvem, který mě tak zahřál, že jsem musela odolat obrovskému pokušení otevřít srdce a vypustit svoje city.

„Díky,“ odpověděla jsem a zadoufala, že moje zrudlé tváře budou připsány vlně veder, která Mayfield trápila už celé dny.

Auri vstal z gauče a společně jsme vyšli do chodby.

Jelikož na nás Mikey a Julian ještě nečekali, zaklepala jsem na dveře jejich bytu. Byla jsem ráda, že se Mikey bytu nevzdala ani po velké hádce a rozchodu s rodiči. Strašně by mi chyběla a moc by mě mrzelo, kdybychom už nebydlely vedle sebe. Už brzy po svém nastěhování se stala mojí nejlepší kamarádkou. A teď jsem měla pocit, že ji neznám deset měsíců, ale deset let. Ještě nikdy jsem nepotkala milejší a přátelštější osobu, než byla ona. Bylo fantastické, že jsem ji mohla kdykoli navštívit, aniž bych musela ujít kdo ví jak dlouhou cestu.

Za dveřmi se ozvaly kroky a chvíli nato Julian otevřel. „Ahoj.“

„Promiň, že jdeme pozdě,“ řekla jsem.

„Žádný stres, Mikey ještě není připravená.“ Krátce se ohlédl přes rameno směrem k pracovně, kterou si zařídili před několika

týdny. „Pojďte dál. Může to trvat i několik hodin. Dostala nápad k Děšivé dámě.“

Otočila jsem se k Aurimu. „Vidíš, nemusels mě tak honit.“

„Ale teď jsi hotová a můžeš v klidu počkat na Mikey,“ odpověděl a položil mi ruku na záda, aby mě jemně nasměroval dovnitř.

Ten dotek byl sotva znatelný, ale přesto mě brnělo celé tělo. Byl to příjemný, ale zároveň i nenáviděný pocit. Dala bych cokoli, abych se toho zbavila. Tolikrát jsem si už vypočítávala všechny věci, které stály mezi mnou a Aurim a které hovořily proti změně našeho kamarádství v jiný druh vztahu. Ale moje zpropadené srdce neposlouchalo.

Když Auri sundal ruku z mých zad, aby se pozdravil s Julianovým kocourem Laurencem, s úlevou jsem vydechla. Julian kotě zachránil asi před rokem z popelnice a z malé ochmýřené kuličky byl nyní velký kocour. Předoucí zvíře se tisklo Aurimu k noze a nechalo se škrábat na hlavě.

Ačkoli Auri vždycky zdůrazňoval, že má radši psy, měl k Laurencovi výborný vztah a kocour ho zbožňoval. U mě to bylo jiné. Během prvních několika týdnů se mi vyhýbal. Pak se to na chvíli zlepšilo a nechal se ode mě hladit. Ale když si mohl vybrat mezi Julianem, Mikey, Aurim a mnou, byla jsem vždycky ta poslední. Snažila jsem se nebrat to osobně. To, co některá zvířata znepokojovalo, byl můj pach, který souvisel s mou nemocí a inzulinem. Lidí to nemohli vnímat, ale zvířata, a zejména kočky, na to byla hodně citlivá.

„Dáte si něco k pití?“ zeptal se Julian, který už stál u ledničky.

„Voda by byla fajn.“

„Pro mě nic,“ odpověděl Auri, posadil se na podlahu a hrál si s kocourem. Našel kočičí hračku, která vypadala jako rybářský

prut. Mával hůlkou a provázek s plyšovým koncem se divoce zmítal na podlaze, zatímco se ho Laurence, vzrušený na nejvyšší míru, pokoušel chytit.

„Hledáte na bleším trhu něco konkrétního?“

„Ne, chceme se jenom nechat inspirovat,“ odpověděl Julian. Podal mi trochu chlazené vody a opřel se o kuchyňskou linku. Husté hnědé vlnité vlasy mu padaly do čela. „Několik koutů bytu je ještě dost prázdných. A taky by bylo fajn, kdybychom našli nějaké obrázky, které se budou líbit nám oběma, než to mít pořád takhle.“

Chápavě jsem přikývla. Stěny v bytě vypadaly, jako by je společně vyzdobil někdo desetiletý s někým osmdesátiletým. Elegantní černobílé fotografie mrakodrapů ve fázi výstavby a sofistikované záběry měst z ptačí perspektivy se střídaly s plakáty komiksových postavíček. Ze zdí na nás shlíželi odhodlanými pohledy všemožní superhrdinové. „Když něco takového objevím, dám ti vědět.“

„Díky,“ řekl Julian s úsměvem, který odhalil jeho dolíčky.

Tohle byl pro mě ještě stále zvláštní a neznámý pohled. V prvním roce po našem seznámení jsem ho nikdy neviděla se smát. A když to někdy náhodou udělal, působilo to spíš zahořkle. To se ale teď změnilo. V posledních několika měsících Julian opravdu tvrdě pracoval na tom, aby zahnal své demony, kteří ho trápili od té doby, co ho zavrhla jeho rodina a přátelé v Idahu.

Auri a já jsme dlouho nevěděli, co stojí za Julianovým odstupem. Dokud nám všechno nevysvětlil v dopise, předpokládali jsme, že nás prostě nemá rád. Od toho dne se toho ale dost změnilo a z našeho spolubydlení s Julianem se stalo skutečné přátelství.

Posadila jsem se na příborník naproti Julianovi. „Jak probíhá stáž?“

„Dobře, ale je tam vážně hodně práce. Právě dokončujeme jedno velké nákupní centrum. Tenhle týden jsem byl v kanceláři každý den dvanáct nebo třináct hodin, a i přesto jsem si přinesl ještě práci na víkend.“ Ukázal na hromadu pořadačů na konferenčním stolku. Mezi stránkami vyčnívalo velké množství nalepených barevných poznámek.

„Moc pracuješ.“

Vzdychl. „Vím a pravděpodobně se to v dohledné době ne-zlepší.“

„Prosím, řekni mi, žes alespoň mluvil s Rickym.“

Julianův povzdech byl následován odfrknutím. „Ty už mluvíš jako Mikey.“

Dívala jsem se na něj s otázkou v očích, protože mi neřekl, co jsem od něj chtěla slyšet. Vždycky moc pracoval. Vedle studia míval klidně i tři zaměstnání. Nikdy bych nevěřila, že přijde doba, kdy bude dříť ještě víc. Nikdo přece nemohl pracovat osmdesát hodin týdně.

„Ano, mluvil jsem s Rickym,“ řekl nakonec Julian. Opřel se a protáhl si ruce nad hlavou. Po tolika hodinách práce v kanceláři musel mít ztuhlé svaly. „Neměl zrovna radost, když jsem mu řekl, že budu muset na pár týdnů vypadnout. A to hlavně proto, že v tak krátké době za mě nesežene náhradu. Jestli teda hledáš na léto nějakou brigádu, rád tě doporučím. Ricky bude moc rád, když mu naservíruju někoho schopného jako na stříbrném podnose.“

„Jak víš, že jsem schopná?“

„Umíš říct ‚Dobrý den‘ a víš, jak funguje telefon?“

Svraštila jsem čelo. „Jistě.“

„No tak vidíš, jsi schopná. Je to jenom recepce, nemusíš te-tovat lidi.“

„Já nevím...“

„Ale no tak!“ Julian se na mě prosebně podíval.

Založila jsem si ruce na prsou. „Chceš mi vnutit svou práci, jenom abys neměl špatné svědomí.“

„No a? Já nebudu mít špatné svědomí a ty si našetříš na svoje kostýmy. Je to prostě win-win, budeme spokojení oba.“

Zarazila jsem se. Takhle jsem o tom nepřemýšlela. Neměla jsem problém s prací. Po celou dobu studia jsem pracovala v obchodě s potřebami pro kutily i přesto, že moji rodiče trvali na placení nákladů na školu a všeho, co s tím souviselo. Chtěli, abych se plně soustředila na studium a nemusela se ničím rozptylovat. Ale v příštích několika týdnech jsem neměla žádné semináře ani přednášky a práce v Crooked Ink byla časově omezena jenom do konce Julianovy stáže. Kromě toho SciFaCon a s ním související cosplay byly pouze moje potěšení a za to by rodiče neměli platit, i když by to bez mrknutí oka udělali.

„Dobře, když s tím Ricky bude souhlasit, převezmu tvoje směny, dokud se nevrátíš.“

„To je senzace! Hned mu napíšu,“ řekl Julian nadšeně a vytáhl z kapsy mobil.

„Co je senzace?“ zeptala se Mikey, která právě vešla do obýváku.

„Cassie přebere moje směny v Crooked Ink,“ odpověděl Julian, aniž by vzhlédl.

Mikey zvedla obočí tak vysoko, jako by se mělo dotknout její rovně zastřižené ofiny. „Vážně? Ty v tetovacím studiu?“

„Proč tak překvapeně. Nevěříš, že to zvládnou?“

„Tomu samozřejmě věřím,“ odpověděla Mikey a postavila se mezi mě a Juliana. „Jenom se divím, že to chceš. Uvědomuješ si, že tam budeš muset mluvit s cizími lidmi?“

Přikývla jsem a snažila se, aby mě Mikeyina slova příliš nezne-
pokojila. Nemyslela to špatně, měla jenom obavy. Koneckonců
věděla až příliš dobře, jak nepříjemně jsem se cítila vždy, když
jsem musela mluvit s někým cizím. Moji rodiče často vtipkovali,
že jsem tak pohroužená do svého světa se všemi fiktivními fan-
tastickými postavami, že už ani nevím, jak jednat s těmi skuteč-
nými. Když jsem nemohla mluvit o fantasy knížkách nebo sci-fi
seriálech, bylo pro mě těžké najít téma k hovoru. Na druhou
stranu, do Crooked Ink lidi nechodili, aby si se mnou popo-
vídali, ale aby si domluvili termín nebo se už nechali přímo
tetovat. Kromě toho jsem neusilovala ani o kariéru v tetovacím
studiu, ani o post recepční. A protože bych tam pracovala jenom
pár týdnů, nezáleželo na tom, jestli mě Ricky a ostatní budou
shledávat sympatickou nebo ne. Když budu dodržovat pracovní
dobu a mít správně vyplněná a podepsaná souhlasná prohlášení
zákazníků, mělo by být všechno v pořádku. A kdybych to tam
nakonec nějak nezvládala, vždycky bych se mohla sbalit a odejít.

„Jsem si jistý, že to Cassie zvládne skvěle,“ prohodil Auri. Vstal
ze země a postavil se vedle mě. Naprosto samozřejmě mi položil
ruku na rameno. Okamžitě jsem ucítila důvěrně známou vůni
jeho vody po holení. Vybírala jsem ji pro něj já a jmenovala se
Hluboký deštný prales.

Vzhledla jsem k němu. I když jsem seděla na příborníku, muse-
la jsem se pořádně zaklonit. Auri nebyl jenom velký, byl obrovský.

„Když tam budeš, zastavím se.“

„Nepředbíhej, Ricky mi tu práci ještě nedal.“

Auri mě obdařil hřejivým pohledem, ve kterém jsem objevila
jiskru hrdosti. „Což určitě udělá a ty si pak na mě můžeš procvičit
své schopnosti domlouvat schůzky.“

„Ty si chceš pořídit tetování?“ zeptala jsem se udiveně. I když jsem občas byla trochu roztržitá, tuhle informaci bych si určitě pamatovala. O ničem takovém se Auri ještě nezmínil.

Přikývl. „Už dlouho. Možná mě domluvený termín přiměje, abych se konečně rozhodl pro nějaký motiv. A když ne, můžeš mi ho vybrat sama.“

„Myslíš to vážně?“

„Jasně, proč ne?“

Šokovaně jsem na něj zírala. „Víš, že tetování je trvalé?“

„No a? Znáš mě a já ti věřím.“

Tohle přece nemohl myslet vážně, vždyť doteď jsme nemluvili ani o nalepovacím tetování. Ten motiv by pak musel nosit po zbytek svého života. Jo, určitě bych mohla vybrat něco, co by se mu líbilo. Ale skutečnost, že bych tohle rozhodnutí udělala za něj, by ho se mnou navždycky svázala. Pokaždé, kdyby se podíval na tetování, vzpomněl by si na mě. To sice mělo své kouzlo, ale zároveň mě to děsilo. I když naše přátelství teď bylo opravdu hluboké, neexistovala žádná záruka, že vydrží. Protože věci, které jsme měli s Aurim společné, bylo stejně jako těch, které nás oddělovaly.

2. kapitola

Tráva v parku byla úplně suchá a hnědá. Když jsme se s Aurim, Julianem a Mikey blížili k blešímu trhu, doslova nám křupala pod nohama. Několik dní nepršelo a stromy neposkytovaly trávníkům dost stínu jako ochranu před spalujícími slunečními paprsky, které nám i teď nepříjemně žhnuly nad hlavou. Litovala jsem, že jsem si nevzala klobouk, ale alespoň mě napadlo použít silný opalovací krém. Jinak by moje kůže byla už během pěti minut pěkně zarudlá.

„Adrian a Keith se právě omluvili,“ oznámila Mikey, která šla s Julianem za mnou a Aurim.

Otočila jsem se. „Ale ne, a proč?“

„Keith je nemocný a můj bratr ho nechce nechat samotného.“

„Škoda. Vyříd' mu ode mě přání brzkého uzdravení.“

„Ode mě taky,“ řekl Auri.

„Pošlu mu ho za nás všechny.“

Na chvíli jsme se zastavili, aby Mikey mohla odpovědět.

Ruch blešího trhu byl slyšet už z dálky, ale teď jsme ho i viděli. Stánky byly uspořádány v úzkých řadách. Některé sestávaly pouze z laviček a stoliček, ale byly tam i přestavěné obytné přívěsy, které působily profesionálním dojmem. Všude byly rozmístěny

slunečníky a mezi několika stánky visely plátěné zástěny, které poskytovaly návštěvníkům trhu vítaný stín.

Lidi se tlačili a hledali ty nejlepší úlovky. Začala jsem cítit mírnou malátnost a bylo mi trochu nevolno. Nečekala jsem, že v tomhle horku tady bude tak plno.

Auri se ke mně sklonil. „Neměj strach, když bude tlačnice moc velká, vezmu tě na záda.“

Usmála jsem se. „Díky. Myslím, že to nebude tak hrozné.“ Proč jenom všichni ti lidi nešli radši k vodě?

„Vsadím se, že na trhu se ten dav rozptýlí.“

Auri se bohužel mylil. Ale i když nával byl obrovský a všichni tu byli větší než já, pořád jsem ještě dohlédla na vyložené zboží, které bylo stejně rozmanité a barevné jako návštěvníci trhu. Ať byste hledali cokoli, určitě byste to tady našli. Od sušeného ovoce a krájecích prkének přes staré hračky až po gramofonové desky, kosmetiku, oblečení z druhé ruky a vintage nábytek – v nabídce bylo všechno. Člověk nevěděl, na co se dívat dřív.

Po chvíli se Mikey a Julian rozhodli, že by bylo lepší, kdybychom se rozdělili, protože v davu už nebylo možné zůstat pohromadě. Díky tomu jsme s Aurim měli dost času prozkoumat stánky, které zajímaly jenom nás.

„Kdyby něco, ozveme se,“ řekla Mikey, která si během pár minut koupila celý stoh starých komiksů. „A když ne, setkáme se až v pizzerii. Znáte cestu?“

Auri přikývl a poklepal si na kapsu. „Adresu mám v mobilu.“

Restaurace byla otevřená krátce a s Mikey jsme slíbily Alize, že tam s ní zajdeme. Čím víc lidí, tím víc možností vyzkoušet několik jídel současně a posoudit, jestli pizzerii doporučit na jejím blogu, nebo ne.

„Super, tak se uvidíme později!“ zakřičela Mikey a zamávala. Pak rychle chytila Juliana za ruku, aby se v tom mumraji nerozdělili, a o chvíli později je pohltil dav.

Auri se na mě podíval. „Kam chceš jít nejdřív?“

„Nemám ponětí.“ Rozhlédla jsem se. „Pojďme jenom tak.“ Ukázala jsem na uličku, která vypadala nejmíň přeplněná. Bylo tam několik stánků s ručně vyrobenými svíčkami a mýdly. Pěkné dárky, ale předražené a v tuhle roční dobu poněkud neužitečné. Některé svíčky začaly dokonce ve vedru tát.

„Přemýšlelas už nad tím, co uděláme s volným pokojem po Julianovi?“ zeptal se najednou Auri.

Vyhнула jsem se jeho pohledu. Tenhle rozhovor jsem odkládala od doby, co nám Julian sdělil, že se nastěhuje k Mikey.

Nejdřív mě to překvapilo, protože se znali jenom šest měsíců. Ale pak jsem to pochopila, protože oni dva se k sobě hodili tak moc, že to ani nešlo vyjádřit slovy. Navzájem se doplňovali a díky tomu druhému se stávali stále lepšími. Mikey dřív nebyla zdaleka tak nezávislá a samostatná. Místo toho, aby šla za svými sny, plnila jenom přání svých rodičů. To se ale změnilo, když do jejího života vstoupil Julian. Teď stála na vlastních nohou a proti vůli rodičů začínala v příštím semestru studovat umění. A Julian byl před setkáním s Mikey hodně uzavřený a od všeho a všech se distancoval. Pak se stal otevřenějším a veselejším a skrze ni se naučil být víc sám sebou. Dřív se vždycky držel zpátky ze strachu, že bude nenáviděný a odmítnutý. Mikey mu pomohla získat větší sebevědomí a já jsem jim oběma přála všechno štěstí na světě. Ale jejich rozhodnutí žít dál společně zanechalo Auriho a mě v bytě s jedním prázdným pokojem a spoustou různých možností.

Nejhorší na tom bylo, že jsem už velmi přesně věděla, co chci. Chtěla jsem žít sama s Aurim. Byl to můj nejlepší kamarád a sotva jsem si uměla představit něco krásnějšího. Znal mě. V jeho přítomnosti jsem se nemusela snažit být někým jiným, mohla jsem být prostě a jednoduše sama sebou. A to by nový spolubydlící změnil.

Radši jsem tohle přání držela v sobě. Co kdyby Auri nechtěl to samé? Nebo kdyby se naše přátelství bez třetí osoby, která by fungovala jako nárazník, rozpadlo? Anebo bychom se mohli lehkomyšlně rozhodnout posunout hranice našeho vztahu, jako jsme to udělali před několika měsíci. Tehdy se ukázalo, že na to asi ještě nejsme připraveni, a já jsem nechtěla znovu riskovat.

„Ne, ještě ne,“ zašeptala jsem se špatným svědomím. „A ty?“

Auri se zastavil pod markýzou jednoho ze stánků. Slunce pronikalo látkou a na jeho tmavé pokožce vytvářelo světlé skvrny. „Ani já, ale už bychom se pomalu měli rozhodnout. Jestli chceme nového spolubydlícího, je nejlepší doba na inzerci. Právě teď všichni nováčci hledají ubytování.“

Něco se ve mně sevřelo. „To zní, jako bys chtěl nového spolubydlícího.“

Auri si přešel dlaní po krátkých černých vlasech. „To jsem tím říct nechtěl. Ale kdybychom se pro něj rozhodli, je právě teď vhodný čas. To je vše.“

Nevěděla jsem, co mám odpovědět. Pochybnosti, které mě trápily celé roky, se ještě prohloubily.

Nechce s tebou být sám. Není divu, prostě se k sobě nehodíte. Nudí se s tebou. Určitě se z něj a toho nového spolubydlícího stanou nejlepší kamarádi a ty pak budeš pátým kolem u vozu. Ostatně, nebylo by to poprvé...

Moje myšlenky byly přetrženy, protože do mě z boku hrubě narazil nějaký muž. Ztratila jsem rovnováhu a současně mi pravou paží projela palčivá bolest. Vykřikla jsem a dlaní přikryla citlivé místo na rameni.

Auri mě objal a pevně držel. Chlap zamumlal neurčitou omluvu a spěchal pryč. Mrkla jsem, abych se zbavila slz, které mi vehnala do očí ostrá bolest. Horní část paže mi pulzovala.

„Jsi ok?“ Auri se ke mně sklonil. Ustaraně se na mě díval. Jeho obvykle hřejivý pohled byl plný obav.

„Jsem, ale ten chlap narazil přesně do mého přístroje.“

Opatrně jsem si vyhrnula rukáv šatů. Měla jsem štěstí, zařízení bylo neporušené, ale pravděpodobně budu mít velkou modřinu – ty se mi dělaly neuvěřitelně rychle.

„Funguje to?“

Přikývla jsem a usmála se, abych rozptýlila Auriho starosti.

Obočí se mu zachvělo, ale pak jeho rysy změkly.

Narovnala jsem si popruh od kabelky. „Můžeme jít.“

Auri neměl žádné námitky, a tak jsme se znovu vmísili do zástupu lidí. Šli jsme vedle sebe mezi řadami stánků. Rozhovor o možném spolubydlícím byl zapomenut a nikdo z nás to téma znovu neotevřel.

Snažila jsem se nemyslet na Auriho slova a své pochybnosti. I kdyby chtěl nového spolubydlícího, nemuselo to nijak bezpodmínečně souviset se mnou. Možná chtěl jenom ušetřit za nájem.

U jednoho stánku jsem svojí mámě koupila kuchyňský magnet ve tvaru lišky. Zbožňovala lišky kvůli jejich srsti, která zářila stejně rudě jako naše vlasy. Kdykoli jsem viděla cokoli s motivem lišky, okamžitě mě to zahřálo u srdce, protože jsem si na to vzpomněla.

Milovala jsem svou rodinu a opustit ji kvůli studiu v Mayfieldu pro mě bylo hodně těžké. Ale bylo to správné rozhodnutí. Musela jsem se postavit na vlastní nohy a potřebovala jsem se dostat daleko od Eugena. Náš rozchod sice nebyl nijak ošklivý, ale po třech letech vztahu jsem zkrátka potřebovala určitý odstup.

„Počkej ještě chvíli.“ Auri se dotkl mého ramene, takže jsem zůstala stát a on zamířil ke stánku po naší pravici. Stánek sestával ze tří lavic ve tvaru písmene U. Seděla v něm žena s černými kudrnatými vlasy na spáncích prošedivělými a ovívala se časopisem. Když jsme se přiblížili, pozdravila nás kývnutím.

Na lavicích ležely nejrůznější věci, které vypadaly, jako by byly posledních třicet let uloženy v podkroví nebo garáži.

Auriho zaujala krabice od bot, v níž byly fotbalové kartičky.

„Kolik stojí?“

„Dva dolary za kus. Deset za šest,“ odpověděla žena s úsměvem.

Aurimu zajiskřily oči nadšením a začal krabici prohrabávat. Já jsem si mezitím prohlížela ostatní věci. Ale pro mě tam nebylo nic.

Ani po pěti minutách nebyl Auri pořád ještě hotov. Evidentně byla jedna kartička zajímavější než druhá a já jsem si kladla otázku, proč si vlastně nekoupil rovnou celou krabici.

„Půjdu tamhle,“ řekla jsem a ukázala na stánek vzdálený několik metrů.

Auri krátce vzhlédl. „Hned tam budu.“

Vyrazila jsem ke stánku, kde se prodávaly hlavně DVD a knížky. Majitel, starší muž s bledou pokožkou a řídkými vousy, zamumlal „Dobrej“ a vrátil se k luštění sudoku.

V krabicích se nacházely staré, většinou potřhané knihy. Byly tam i nějaké cizojazyčné kousky a já jsem přemýšlela, odkud je

ten muž vzal. Každopádně to byla pěkná směsice. Našla jsem německé vydání Eragona a jeden italský výtisk od Cassandry Clare, ze které už vypadávaly stránky. Když jsem knížku pokládala, padly mi oči na ilustrovanou obálku.

Zalapala jsem po dechu. To nemohlo být...

Rychle jsem po knížce sáhla a prohlížela si ilustraci Johna Howea, který vytvořil spoustu kreseb pro Tolkienova díla. I když jsem ten jazyk neovládala, uvědomila jsem si, že jde o indonéské vydání Pána prstenů z roku 2002, které už zaručeně nebude znovu vytištěno. Byl by to perfektní úlovek pro naši sbírku.

Když jsem Aurimu před několika měsíci dala k narozeninám speciální edici Pána prstenů, navrhl, abychom si založili sbírku různých vydání. Ta myšlenka mě okamžitě nadchla. Koneckonců, naše přátelství se zrodilo ze společného obdivu k Tolkienovi a kromě toho jsem milovala všechno, co jsem mohla dělat s Aurim. Zatím jsme měli dvacet pět různých výtisků a já jsem měla pocit, že s každou další knížkou neroste jenom sbírka, ale i naše přátelství.

„Promiňte,“ naklonila jsem se přes stůl. „Kolik chcete za tohle?“

Prodejce zvedl pohled od svého sudoku. Zamyšleně se podíval na knihu v mých rukou a nadzvedl si čepici, aby si předloktím setřel pot z čela.

„Dvacet dolarů.“

„Dám vám deset,“ řekla jsem pevně a o něco rázněji, než pro mě bylo zvykem. Ale vyrostla jsem na vesnici a navštívila s babičkou mnoho bleších trhů. Věděla jsem, že smlouvání je tu nezbytnou formou obchodu.

„Osmnáct.“

„Dvanáct.“

„Sedmnáct.“

„Patnáct.“

Mužovy koutky se zachvěly. „Souhlasím.“

Vytáhla jsem peněženku, ruka mě po srážce ještě stále trochu bolela, a zaplatila jsem. Pak jsem prodejci popřála úspěšný den a rozhlédla se po Aurim.

Jak se dalo čekat, pořád stál u stejného stánku.

Probojovala jsem se tam s roztaženými lokty. Když jsem k němu dorazila, právě předával ženě třicet dolarů za sáček s kartičkami.

„Hodně štěstí v dalším zápase,“ řekla žena s úsměvem, který jí kolem očí vytvořil jemné vrásky.

„Díky. I vaší dceři na příštím turnaji.“ Auri se otočil k odchodu, ale když zjistil, že stojím přímo za ním, zastavil se. „Jejda! Myslel jsem, že ses chtěla jít podívat do nějakého jiného stánku.“

Držela jsem knihu schovanou za zády. „Byla jsem tam.“

„Promiň, asi mi to trvalo moc dlouho.“

„Žádný problém,“ mávla jsem rukou. „Hádej, co jsem koupila!“

„Chňapky s liškou?“

„Ne.“

„Hrnek s liškou?“

„Ne, něco mnohem lepšího.“ Vytáhla jsem knížku zpoza zad a hrdě jsem mu ukázala obálku, která mě uchvátila. „Ta-dá!“

Auri vykulil oči. „To je...?“

„Ano!“ přerušila jsem ho se širokým úsměvem.

Vzal knihu do rukou a otáčel ji. Pohladil obal a jemně přejel prsty po horním okraji obálky, jako by to byla otevřená rána, na kterou se nesmí sahat. Potom knížku rozevřel a zadíval se na zažloutlé stránky s podivnými slovy. „Tak to je bomba.“

Poskočila jsem nadšením. „Věděla jsem, že se ti bude líbit.“

„To je naprosto úžasný přírůstek do naší sbírky.“ Auri naposledy pohladil obálku a pak knihu vložil do sáčku s fotbalovými kartičkami a podíval se na mě. „Máš chuť na zmrzlinu?“

„Oříškovou a vanilkovou,“ řekl Auri, když jsme konečně byli na řadě. Auto se zmrzlinou jsme hledali celou věčnost a soudě podle fronty byla jediná na celém bleším trhu. Prodavačka, mladá žena asi v mém věku, naskládala do kornoutu dva kopečky a podala je Aurimu. Pak se obrátila ke mně. „A pro tebe?“

Nerozhodně jsem těkala pohledem po vaničkách s ledovou pochoutkou. Zmrzlina vypadala zatraceně chutně a bylo z čeho vybírat, ale dát si víc než jeden kopeček by nebylo rozumné. Nejen proto, že zmrzlina byla docela drahá, ale i proto, že jsme se chystali do pizzerie a všechny ty sacharidy nebyly pro mou hladinu cukru vůbec dobré.

„Pro mě jahodovou,“ vybrala jsem si rychle.

Auri vytáhl z kapsy desetidolarovou bankovku a podal ji ženě. Poděkovala a my jsme udělali místo dalším. Fronta se ale nezdála o nic kratší.

Dodávka se zmrzlinou byla výhodně umístěná ve stínu několika stromů, kde se shromažďovalo dost lidí. Naštěstí se nám podařilo najít kousek volného místa.

Posadila jsem se do trávy. „Díky za pozvání.“

„To je samozřejmost, platilas přece tu knížku,“ řekl Auri a sedl si naproti mně. Tak blízko, že jsem se ani nemusela snažit, abych se ho dotkla.

Podala jsem Aurimu zmrzlinu, aby mi ji podržel, zatímco jsem si kontrolovala hladinu cukru. Ta mi kvůli probíhající vlně veder

hodně kolísala a občas měla tendenci být nízká. Ale všechno bylo v pořádku, takže jsem si dostříkla ještě trochu inzulinu.

„Jak vypadá tvůj tréninkový plán na příští týden?“ zeptala jsem se ho, když jsem si vzala zmrzlinu zpátky. „Kdybys měl čas, mohli bychom jít k Laureen a vybrat si látky pro naše kostýmy.“

Auri olízl zmrzlinu kolem dokola, protože rychle tála. „Obávám se, že to bude těžké. Trenér nás chce vidět na hřišti každé ráno v půl sedmé a večer budeme hrát sedm na sedm. Navíc jsem slíbil, že projdu nějaké staré nahrávky s nováčky, kteří už jsou ve městě.“

„Tak to je škoda. A co někdy mezi tím?“ Podívala jsem se na svou zmrzlinu a všimla jsem si, že mi po ruce stéká růžový pramínek. Rychle jsem ho olízla.

„Možná, nevím,“ řekl Auri a pozorně mě sledoval. „Ten týden je dost plný. Mám i skupinový marketingový projekt, budeme pomoci grafického designu vytvářet animace pro reklamní kampaň. Ale možná to někam dokážu vtěsnat.“

„Nemusíš, tak prostě půjdeme ten další týden,“ odpověděla jsem se slabým úsměvem, i když jsem se na návštěvu obchodu s látkami těšila.

K Laureen jsem chodila moc ráda. Nebyly jsme přímo kamarádky, ale když jsem byla u ní v obchodě, tak jsem se tak vždycky cítila. Pokaždé mi nabídla šálek čaje a vyměnily jsme si nápady na šicí a kutilské projekty.

„Díky za pochopení. Víím, že bys nejradši začala už včera.“

„To je pravda, ale možná je to takhle lepší. Alespoň si můžu Ciriyn kostým ještě víc promyslet a naplánovat.“

„Možná by ses mohla podívat i na Geralta.“

Usmála jsem se. „Jasně.“

Kostýmy si vyrábím už bezmála deset let. Všechno to začalo outfitem na Halloween. Máma mi tehdy musela hodně pomáhat, ale časem jsem se stále zlepšovala a teď jsem už v šití na stroji a v práci s lepicí pistolí velmi dobrá. Proti mně byl Auri pořád na začátku. Sice o cosplayích a larpech slyšel ještě předtím, než jsme se poprvé setkali, ale teprve já jsem ho dokázala přesvědčit, jak zábavné je převlékat se za fiktivní postavu. Byl z nového koníčku nadšený, ale občas jsem mu musela trochu řemeslně pomoci.

„Myslíš si, že bych si měl k tomuhle kostýmu nechat narůst vousy?“ mnul si Auri zamyšleně bradu.

Věděla jsem, že kdybych natáhla ruku a dotkla se ho, ucítila bych jenom hladkou pokožku. „Geralt ze hry je samozřejmě známý svým vousem, ale můžeš si ho při hraní i oholit, takže možné jsou oba způsoby.“

Auri si strčil do pusy poslední kousek kornoutu a vytáhl láhev s vodou, kterou celou dobu nosil v kapse svých krátasů. „V tomhle horku a při současném tréninkovém nasazení by vousy byly opravdu nepraktické. Kromě toho Henry Cavill v seriálu vousy nemá.“

„Nemusíš se rozhodovat hned, ještě máš čas.“

Auri se napil vody. „Přesně tak.“

„V každém případě se na tuhle akci fakt těším.“

„Já taky,“ odpověděl a s tázavě zvednutým obočím mi nabídl láhev s vodou. Zavrtěla jsem hlavou a místo toho jsem mu podala zbytek svého zmrzlinového kornoutu, který byl pro mě příliš sladký.

Auri si ho strčil do pusy, plynulým pohybem vyskočil na nohy a natáhl ke mně ruku. Nechala jsem se zvednout a oklepala si ze šatů zbytky trávy. Pak jsme opustili stinné místo pod stromy a znovu se vmísili mezi ostatní návštěvníky.

Ještě několikrát jsme se zastavili. Koupila jsem si směs čaje, který jsem dala do kabelky, aby Auri nemusel nosit všechno.

Bylo poledne a měla jsem pocit, že se trh začal trochu vyliďňovat. Ne moc, ale zdálo se mi, že už jsem se nemusela na každém kroku někomu vyhýbat.

„Hej, Remingtone!“ ozvalo se najednou. Hluboký hlas bez problémů překřičel zvuky blešího trhu.

Vzhledla jsem a uviděla Colbyho, jednoho z Auriho spoluhráčů. Ostatně jeho široká ramena šla jenom těžko přehlédnout.

Hned se vydal směrem k nám. Když dorazil, zvedl ruku zařatou v pěst a ťukli si s Aurim na pozdrav. „Člověče, to jsem nevěděl, že máš rád bleší trhy.“

Auri se zasmál. „Není to zrovna můj koníček, ale můj bývalý spolubydlící a jeho přítelkyně mě poprosili, abych šel s nimi a v případě nutnosti pomohl něco odnést. Hledají nějaké věci do bytu. A co tu děláš ty?“

„Moje máma tu prodává nějaké krámy po mně a po mých sestrách,“ řekl Colby. Měl blond vlasy a jemné rysy, které mu dodávaly chlapecké kouzlo. Ale jeho hlas byl hluboký a chraplavý. „Nechtěla tady sedět celou dobu sama, tak jsem šel s ní.“

„To je od tebe milé,“ řekla jsem.

Colby se na mě překvapeně podíval, jako by si mě předtím nevyšiml. Jeho zvrásněné obočí naznačovalo, že se mě snažil zařadit. Několikrát jsme se už setkali, ale očividně jsem na něj neudělala trvalý dojem.

Na chvíli zavládlo nepříjemné ticho a já jsem promeškala chvíli, abych se znovu představila.

„Upřímně, tenhle bleší trh mi už leze na nervy,“ promluvil Colby znovu. „Ale nemohl jsem mámu odmítnout. To je její supersíla.“

Auri odfrkl. „Myslím, že touhle supersilou disponují všechny mámy.“

„Alespoň jsem koupil náušnice pro svou sestru. Příští týden jí bude šestnáct.“ Colby zvedl malý sáček, na kterém bylo logo se zlatou labutí. „A cos koupil ty?“ ukázal na tašku v Auriho ruce.

„Jen pár fotbalových kartiček.“

Při slově „fotbal“ Colbymu zajiskřilo v očích. „Super, ukaž mi je.“

Auri vytáhl kartičky ze sáčku a o vteřinu později si už povídali o nějakém bývalém fotbalistovi.

Do téhle konverzace jsem neměla čím přispět, i když většina jmen z Auriho vyprávění mi připadala povědomá. Bylo pro mě důležité poslouchat ho, přestože mi bylo jedno, komu se v osmdesátých letech podařil historický touchdown. Ale Auri fotbal miloval a mně na něm záleželo, takže jsem si během těchto rozhovorů nekousala nehty, ale snažila se co nejpřesněji sledovat to, co říkal.

„A co je tohle?“ zeptal se Colby, když Auri dával kartičky zpátky do sáčku. Drze sáhl dovnitř a vytáhl nový knižní přírůstek do naší sbírky. Obočí mu vyletělo nahoru, jako by ještě nikdy v životě neviděl knihu. „Pán prstenů, to jako vážně?“

Auri mu chtěl knížku vzít, ale Colby ji otevřel. Potom vydal zvuk, napůl smích, napůl odfrknutí. „Kamaráde, je to elfsky? Nevěděl jsem, že taky jedeš v těchhle mimoňských věcech. Můj dvanáctiletý bratr je do toho blázen.“

Obrátila jsem oči v sloup. Co je to za idiota. Myslela jsem si, že tyhle blbečky jsem už nechala za sebou na střední. Tak ráda bych mu vysvětlila, že tyhle „mimoňské věci“ nejsou jenom pro děti, ale byla jsem všechno ostatní, jenom ne pohotová. Bylo mi jasné,

že až večer ulehnu, napadnou mě desítky skvělých odpovědí, ale teď mě nenapadlo nic. Moje hlava byla prázdná.

„Ta knížka je Cassie,“ odpověděl Auri.

Ztuhla jsem. Opravdu to řekl?

Nedůvěřivě jsem se na něj podívala, ale on se mému pohledu vyhnul. Bylo mi jedno, jestli mě Colby považuje za největšího mimoně všech dob, ale nemohla jsem uvěřit, že Auri tak nestydatě lže o knize, ze které měl ještě před hodinou takovou radost.

„Rozumím,“ řekl Colby s příkývnutím, jako by bylo jenom logické, že ta knížka je moje. Zavřel ji a podal zpátky Aurimu. „Už musím jít, máma na mě čeká. Uvidíme se zítra, Remingtone!“ Oba si znovu ťukli pěstmi a pak Colby odešel, aniž by se rozloučil i se mnou.

S povděkem jsem sledovala, jak zmizel v davu. Bohužel si s sebou nevezl zklamání, které mi z hlavy přes hrudník sklouzlo dolů a teď leželo v mém žaludku jako kámen.

Slyšela jsem, jak Auri hlasitě dýchá. Doslova jsem cítila, jak jeho mysl pracuje, aby mi poskytl co možná nejpříjemnější omluvu pro svou lež. Ale abych byl upřímná, nechtěla jsem ji slyšet. Koneckonců, nepopřel jenom tak nějakou knihu, ale všechno, na čem bylo vybudováno naše přátelství.

3. kapitola

Před dvěma lety...

Možná jsem se právě chystala dopustit se nejhorší a poslední chyby v mém životě. Kdyby se ukázalo, že Julian Brook byl vrah a prázdný byt byl jenom lákadlo pro naivní oběti. Toho dne ráno jsem viděla jeho inzerát na nástěnce Mayfield College. Hledal do svého bytu dva spolubydlící. Okamžitě jsem mu zavolala, abych se vyhnula další noci v hostelu.

Vlastně jsem měla bydlet u jedné holky jménem Cordelie, ale před pěti týdny potkala nějakého kluka a velmi brzy se k němu nastěhovala. Což mě ponechalo bez střechy nad hlavou. Takže peníze na první nájem jsem investovala do pokoje v hostelu, ale dlouhodobě to nebylo řešení.

Julian mi už po telefonu nabídl, abych se nastěhovala. Řekl mi, že hodně pracuje a doma je jenom zřídkka, takže je mu jedno, s kým sdílí byt. Byla jsem tak zoufalá, že jsem to hned přijala. Teď jsem se ale trochu obávala, abych neskončila rozřezaná v mrazáku.

Ale bylo už pozdě vzít zpátečku, protože jsem právě táhla svůj kufr po schodech do nového bytu. Nebyl tam žádný výtah, jenom úzké schodiště. Všude byly cítit barvy, jako by to tam bylo právě zrenovováno.

Když jsem se konečně vyšplhala do třetího patra, byla jsem úplně vyřízená. Opřela jsem se o zeď a lapala jsem po dechu. Rozhlédla jsem se. V každém patře byly dva byty. Na jedněch dveřích byl štítek s nápisem Silvermannovi, druhé byly dokořán a za nimi byl vidět prázdný byt.

Šla jsem k otevřeným dveřím a nahlédla dovnitř. Stěny byly čerstvě natřené, což vysvětlovalo všudypřítomný pach barvy, a taky podlaha vypadala pěkně, i když trochu opotřebovaně. Ale nic nenasvědčovalo tomu, že by tu někdo žil. Obývák byl spojený s kuchyní ostrůvkem, ale vše vypadalo nepoužité. Lednička byla vypnutá a neležely tu žádné krabice k vybalení. Ani na zvonku u dveří nebylo žádné jméno.

„Haló?“ zavolala jsem nejistě do prázdné místnosti.

Nikdo mi neodpověděl a nepříjemný pocit v mém žaludku zesílil.

„Juliane?“

Opět žádná odpověď.

Cítila jsem, jak bezděčně svírám prsty rukojeť svého kufru. Srdce mi bušilo. Jedna část mě se chtěla otočit a vrátit se do hostelu, odkud jsem přišla. Ale to bylo něco, co by udělala stará Cassie, ne ta nová. Nová Cassie byla studentka. Dospělá. Neutíkala před první malou překážkou.

„Juliane? Jsi tam?“

Když mi odpovědí bylo znovu ticho, sebrala jsem všechnu svou odvalu a vešla do bytu. Cítila jsem se jako vetřelec, ale jestli Julian mluvil do telefonu pravdu a nebyl podvodník, byl to nakonec i můj byt. A za jedněmi ze tří zavřených dveří, které vedly z obýváku, byl můj nový pokoj.

Stála jsem před prostředními dveřmi a chystala se zaklepat, když se náhle otevřely. Vyděšeně jsem uskočila zpátky a pustila svůj kufr, který s hlasitým třeskem spadl na podlahu. Rána mě přinutila znovu sebou trhnout.

„Do prdele!“

„Jsi ok?“ ozval se hluboký chraplavý hlas, který zněl tak neuvěřitelně příjemně a hřejivě, že by mohl namlouvat filmové upoutávky.

Zvedla jsem hlavu. Když jsem uviděla kluka, kterému hlas patřil, zůstala jsem skoro bez dechu. Byl... no prostě wow. Lepší slovo můj mozek nedokázal vymyslet. Zároveň mi z pusy vyklouzl podivný zvuk, který sice neznamenal výhradně potěšení, ale přinejmenším radostný údiv.

Ten týpek, který se přede mnou objevil, byl prostě kolos. I když jsem k většině lidí byla zvyklá vzhlížet, málokdy jsem se cítila tak malá a křehká jako v tuhle chvíli. Musel mít alespoň dva metry. Měl široká ramena a pevné svaly, což se nedalo přehlédnout, protože neměl košili. Jeho kůže byla tmavě hnědá a na pravé části hrudníku se mu rozkládalo viditelné tetování, které se ale nezdálo dokončené.

„Ty jsi Julian?“ zakrákala jsem, i když odpověď jsem už znala. Hlas v telefonu zněl úplně jinak než tenhle, který vyvolával husí kůži.

„Ne, já jsem Maurice. Julian je v práci. Ty jsi určitě Cassandra.“

„Cassie,“ opravila jsem ho. Nikdo mi neříkal „Cassandro“, ani moje babička.

Maurice se usmál. „Bezva. Vypadá to, že odteď budeme bydlet spolu.“